

advözletemmel
 — Daczó
 Jónás Aladár
 orhoz intézett
 rek. A korhoz
 mondhatom. A
 lgal. Honnan
 ba utazom? —
 avries Jolán.
 ktek is, nekem
 XXX. kötet
 minden félévi
 mer testvérek.
 vébkind magá-
 chulay testvé-
 Köszönöm. —
 raz-e valamely
 adata, hogy a
 téneti igazság
 la megnősz, ezt
 ak olvass, és a
 gy esett, akár
 elbeszélést stb.
 lok, egy s más

rendetlen irás
 nem jöhetnek

g.

Póli 5 frt. —
 ár eddig kimu-
 t összesen 473
 arany.

javára: Hecht
 50 kr. — Kis-
 Vay Margit.

javára: Kisbaári
 Zsófia, Erzsébet
 Margit, Zetty, Ella

nak mutatva a

a kegyes ada-
 Forgó bácsi.

Athenaeum-épület.
 i részv. társulat.

KÉPZELT LOVAGLÁS. (Lásd a 119. lapon.)

XXX. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. február 21-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E még a Gerő bácsi fiai is, ám-
bár csak úgy maguk közt, dicsér-
ték Bertit, persze a maguk módja
szerint.

— Van egy kis belátása ennek a Bertinek, szólt Emil. Tudja, hogy nem illik nekik velünk együtt lenni, nem hoz-
zánk valók.

— Persze hogy nem, szólt Tivadar. Nem is hittem, hogy ez a kis boltos inas ilyen okos legyen. No, majd mi is nyája-
sabbak leszünk hozzá.

Csak maga az öreg Morvai nem volt megelégedve terve meghiusulásával és úgy megboszankodott, hogy mindjárt összepakolt és elutazott. De nem Bertire haragudott, mert mikor meggondolta a dolgot, ő is úgy találta, hogy Bertinek igaza volt.

— Az én Gerő barátom nagyon savanyu arcot vágott a tervhez, az a sze-
gény fiu látta és nem akarta megharagi-
tani a gazdáját... persze... persze, jól
tette, igaza volt.

Maga Bertit pedig jóformán nem is gondolt már az egészre. Mikor megint ott ült a vasuti kocsiban, kicsit busult, hogy vége a kellemes időtöltésnek, de örült is, hogy ilyen kedves napokat tölthetett, mikor nem is számított rá. Az utazás most nem volt olyan kellemes, mint mikor jöttek, mert idegenekkel volt egy kocsiban. Két ur ült még ott, mind a kettő hirlapot vett elő és olvasott. Bertit maga is szerette volna, ha lett volna valami olvasni valója; de most nem volt, hát a sarokba

támasztotta a fejét, elgondolkozott és szépecskén elaludt.

Arra ébredt föl, hogy az egyik ur szeliden megfogta.

— Sajnálom, fiatal barátom, hogy megzavarom az álmát, de azt hiszem, itt a háta mögött van a kis bőrtáskám... csakugyan, ide csuszott.

Egy fekete kis bőrtáskát huzott elő a Berti háta mögül, kinyitotta és egy csomag irást tapogatott meg benne, mintha meg akart volna győződni, hogy rendben van minden. Aztán a másik utashoz fordulva mondá:

— Nagyon boszantó, mikor az ember így hiába utazgat. A főnököm elutazott a fürdőből s mialatt én itt kerestem, ő már haza ment. Pedig nagyon sürgetős a dolog. Ha ezeket az irásokat idején alá nem írja, elveszt ötvenezer forintot.

— Abba sem halna bele, szólt nevetve a másik. Maradna neki még elég.

— Az igaz, meg sem érezné valami nagyon, de azért mégis nagy baj volna. Mert a milyen gazdag, épen olyan pontos és számító; nem fősvény, de nem is vesztegeti ám a pénzt és ugyancsak nagy háboru volna, ha ilyen mulasztás miatt veszteség érné. Már alig várom, hogy megint a városban legyek és valamiképp rendbe hozzam a dolgot.

Ezután beszéltek más mindenféle dolgokról, melyek Bertit egy csöppet sem érdekelték; nem is figyelt hát tovább oda hanem visszadőlt a sarokba és újra elszenderült. Föl sem ébredt, míg meg nem érkeztek. A kiszállásnál még látta, mint siet a fekete táskás ur befelé, de Berti is

sietett, mert Gerő bácsi meghagyta neki, hogy egyenest az irodába menjen, ott már várni fogja. Sok dolog volt és nem valami kellemeseu folyt a munka. Gerő bácsi nagyon izgatottnak, haragosnak látszott s egy pár levélből, melyet Berti leirt, ő maga is megértette ugy félig-meddig, hogy a bácsinak roszul áll némely dolga, bajok fenyegetik. Így már kétszeresen nehezére esett Bertinek a munka, mert biz attól egy kicsit elszokott az egy heti vakáció alatt s minduntalan azon járt az esze, mennyivel kellemesebb volt ott a szabadban Anna néniékkal mulatozni. Igyekezett ugyan, hogy ezt kiverje a fejéből s ne legyen szórakozott, de néha mégis megesett és ilyenkor Gerő bácsi még a szokottnál is szigorubb és türelmetlenebb volt. Berti alig várta, hogy itt legyen a szünet ideje. Végre mégis csak megérte, mehetett.

Sietett is, már a mennyire egy nagy város utczáin sietni lehet. Mert ott hemzseg a nép egész nap; a ki siet, minden lépten beleütközik valakibe, ha nagyon nem vigyázott. Alig ment száz lépésnyire, mikor egy házból nagyon sietve kirohant egy ur a ház előtt álló kocsi felé. Beleütközött Bertibe s majd elestek mindaketten, de a rohanó ur egy ugrással a kocsinál termett, beült és elhajtattott. Bertinek le kellett hajolnia a kalapjáért, mely az összeütközésnél leesett a fejéről. És amint lehajolt, ott látott a földön egy kis fekete bőrtáskát is.

— Nini, hiszen ezt én már láttam valahol... igaz, a vasuti kocsiban annál az urnál... és a kibe most beleütköztem, épen ő volt, most már eszembe jut. Ő

vesztette el a táskát. No ugyan szépen vigyáz rá, ha még benne vannak azok a fontos irások.

Fölvette a táskát s gondolkozott, de csak egy pillanatig.

— Ha olyan fontos és sürgető, akkor vissza kell adni mentül előbb. De hogy? Oh, tudom már!

Közel állottak bérkocsik, odasietett és beült az egyikbe. Még lehetett messze látni azt a kocsit, melyben a táska elvesztője elhajtattott. Berti tehát így szólt a bérkocsishoz:

— Látja ott azt a kocsit? Siessünk utána... vigyázzon, hogy el ne veszítse szem elől, utól kell érnünk.

— Jól van, meglesz, felelt a kocsis és lovai közé csapott.

De biz azt nem volt oly könnyű utólréni, sokszor majdhogy el nem vesztették szem elől, mikor egyik utczából a másikba kanyarodott. Hanem az első kocsi végre megállt egy ódon ház előtt s mikor Berti is oda ért, egy bolt ajtó előtt megpillantotta a táska elvesztőjét, aki izgatottan beszélt egy másik urral. Berti nem igen nézte kivel, hanem ode sietett és a táskát oda nyujtva mondá:

— Nemde uram, ön vesztette el ezt a táskát? Gondoltam, hogy valami fontos iratok lehetnek benne és siettem ön után.

A megszólított szinte fölugrott s a feje bubjáig vörös lett örömeben. Hirtelen elkapta a táskát, kinyitotta és bele nézett.

— Megvan, minden megvan! Hála Istennek, csakhogy megvan! Ezt tul nem éltem volna! Oly roppantul siettem, anny

csomag volt a kezeimben, hogy észre sem vettem, mikor ez kicsuszott. Jaj, csak

hogy megvan! Igazán megmentőm vagy, derék fiatal barátom!

EGY KOSÁR GYERMEK. (Lásd a 117. lapon.)

A másik ur, ki eddig háttal állt Berti felé, ekkor megfordult.

— Csakugyan nagy szerencse, hogy megkerült... De mit látok? Hisz ez

Berti! . . . hát te találtad meg a táskát, melyet a segédem elvesztett?

— Igen is én, felelé Berti, ki szintén ráismert Morvaira.

(Folytatása következik.)

EGY KOSÁR GYERMEK.

K...a B...i fiatal családapa emlék-könyvébe.

(Képpel a 116. lapon.)

VIRÁG-kosár szép kosár:
Rózsa, székfü benne.
Könnyü kedves illat-ár
Lebeg körülötte.
A virágnak himei
Örülnek a napnak —
Bájos tarka színei
Boldogan ragyognak.

Gyümölcs-kosár szebb kosár:
Nem csupán ígéret.
Amit most előnkbe tár:
Édes nedűvé lett.
Remények jutalmazó
Bételjesedése —
Pompás, kedvemre való
Zamat izessége.

Hej, de a gyermek-kosár,
Kosarak legszebbje!
Zamat, szín és illat-ár
Együtt van még benne:
A reménység biztató
Tündöklő virága,
S a megérés izt adó,
Teljes boldogsága!

A MI TORKOS DISZNÓNKRUL — S MÉG VALAMIRŐL.

GYERMEKEIM azt hiszik, hogy az kedves kiszámítás volt Kegyedtől, hogy »Búboska« épen Karácsonyra jelent meg. *) Tőlem szerénytelenség lenne azt hinni.

*) Nincs különben. F. b.

Én inkább a véletlennek tulajdonítom. De minden esetre fogadja szives köszönetemet érte!

Mikor még a gyermekeim kicsinyek voltak, sokszor köllött beszélnem a mi nagy disznónkról, és mindig nagyon jól is mulattak fölötte. Elbeszélem hát most a »Kis Lap« kis olvasóinak is.

A mikor én még kis leány voltam, volt az én édesanyámnak egy kedves, csíkos, eleven kis malacza. Ebből a kis malaczból idővel rettentő hunczut nagy disznó lett. Az ő mellett szálfák voltak lerakva. Én ott játszadoztam; a többi hizó még javában aludt, de a nagy pocza már érezte a gyomra ürességét, egyet-kettőt visított és aló, hopsza! — átugrotta az ő kerítését. Én csak azt láttam, hogy egy nagy test repül el a fejem fölött; talán érintett is a lábával. Először is a fejemhez kaptam és jajgattam az én szép piros szalagos fekete hálós fejkötömért, melyet az én hitem szerint a disznó vitt el a lábával. Nagyon valószínű, hogy már előbb elvesztettem, de nem vettem észre; csak-hogy én akkor — és évekig — meg voltam arról győződve, hogy csak azért ugrott ki, hogy az én piros szalagos szép fejkötőmet elvigye.

Roppant étkes volt; és mintha csak kileste volna: alig hogy a tornác sorompó-ajtaja nyitva maradt, ő rögtön benn termett a konyhában és mindent fölfalt. Sokszor verte meg érte a cseléd, de az semmit sem használt. A mint délelőtt kiment a szolgáló a kutra vizért — ami jó távol esett, s mert a kut az elkerített kertnek is szolgált fele részben úgy, hogy a kerítés a kut közepét metszette át — az alatt a disznóka bement és egyszer a zöld-séghulladék után bebújt az asztal alá is; de a mint a lány lépteit hallotta, fölemelkedett és szaladt volna kifélé; hanem ő keme akkora volt, hogy a hátával fölemelte az asztalt, természetesen egyensúlyt nem tartva, minek következtében az

asztalnak hol az egyik lába, hol a másik érte a földet, aminek az lett a vége, hogy nem csak a tejes lábas borult fel, de az asztalon levő burgonya és zöldség is jobbra, balra potyogott. Am ő keme csak szaladt és egész az ajtóig vitte a hátán az asztalt a cseléd nagy boszuságára és a saját rémületére, mert alig tudott ijedtében kibujni alóla.

Máskor meg az asztal mellé volt készítve egy nagy vászonfazékban savanyított káposzta, hogy majd megfőzik. Ő keme újra besétált, egy lökéssel lelökte a fődöt és kezdte habzsolni a káposztát, mindig beljebb és beljebb ment a feje a szűk karimájú öblös fazékba, — egyszer csak érzi ám hogy ütik, a lány nagy patáliát csap és jó édes anyám épen arra lépett ki a szobából, mikor a »nagy disznó« eszeveszette ugrált a konyhában és ütötte, verte a fejét — illetőleg a rászorult káposztás fazekat a földhöz, falhoz, asztallábhöz, mindenhez — de biz abból ki nem huzhatta többé, mert a füle bele csuszott ugyan, de vissza nem huzhatta a szűkszáju fazekon. Anyám majd eldőlt nevében. A káposzta maradék mind szanaszét szóródott a konyhában, — a lány sirt mérgében, a »nagy disznó« pedig, mikor összetörte a fazekat és megszabadult, meg sem állt az ólig. Pár nap nem látogatott be hozzánk; de kedves apám nem hitt neki, hanem magasabbra csináltatta az ölkerítést és komolyan hozzá fogtak a hizlaláshoz. Mikor leölték, majd négyházas volt és olyan hosszú, hogy a legmagasabb disznóbontó fogasról is vállig leért a földre.

Befejezésül elmondom még azt is, hogy az étele nekem majd az életembe került. Én nagyon eleven kis portéka voltam, minden dologban nagyon szerettem segíteni: udvart söpörni, kertet gereblyézni, meg az áztatott árpát kevergetni kedves multságom volt. Anyám intett, hogy nem nekem való dolgok ezek; de én,

különösen az árpakevergetést, nem hagyhattam. Az árpa fogyott a hordóból, nem értem el, hát fölálltam az abrincsra és — belebuktam fejfel!... Az öreg Kati ott öbligetett a kútnál; fölpillant és úgy tetszett neki, mintha egy gyermeklábacs-kát látott volna eltűnni a hordóban. Oda rohant és lábamnál fogva kihuzott, s épen a kellő pillanatban, mert már fuldokoltam. Ha a jó Isten úgy nem intézi, hogy akkor tekiut föl a jó öreg Kati, a mikor még a lábam láthatta, hát nincs mentés, én ki nem jöhettém volna. Ő nem hallhatott, mert maga is pocskolt az öbligetéssel, és így az életemet csak őrangyalomnak köszönhetem, Ezt az intést soha el nem feledtem és igazán szófogadó jó kis lány lett belőlem.

Ha lehet, legközelebb irok »Hattyúról« a »Birinka« czicza szép fiáról. Most pedig tisztelem kifejezése mellett maradok

Forgó bácsi híve

Budapest, 1886. jan. 6-án.

VOLF GYÖRGYNÉ.

SZÓTAG-REJTVÉNY.

A következő szótagokból alkossatok oly szókat, melyeknek kezdőbetűi felülről lefelé olvasva egy híres költőnek nevét, végbetűi pedig ezen költő egyik versének címét adják.

Dé, ő, na, arc, gér, ta, dön, pos, fán, i, tor, tal, ny, e, ál, ni, len, rák, né, ba, to, ga, sár, os.

1. Levelek közvetítője.
2. Szürke állatka, mely sok kárt tehet.
3. Erősíti a testet.
4. Férfi név.
5. Női név.
6. Amire a víz a legjobb.
7. Egy szín.
8. Ha fölveszed, nem ismernek.
9. Atyád testvérét így hívod.
10. Ott terem a füge, narancs.
11. Egyértelmű a balgával.
12. Ollója van, főve veres.

KÉPZELT LOVAGLÁS.

(Képpel a czimlapon)

FAKÓ lovam föl van kantározva,
El is megyek Debreczenbe rajta,
Gyü! lovacsám, gyü! te szilaj jakó —
Szikrát hányjon lábodon a patkó.

Jösz-e velem Bözsikém galambom?
Jó dolgunk lesz, hugocskám, ha mondom!
Jöjj szaporán! — most áll a vásár ott —
Veszek neked jó mézes kalácsot!

GYURKA, PETI, MEG A
KUNCSOR.

— Szomoruan vigágos kis história. —

(Két képpel.)

FOGJAD, Gyurka, itt az étel a gazdának!

Igy szólt a majszterné asszony és Gyurka sietve engedelmeskedett. A gazda messze dolgozott a házon kívül és Gyurka szeretett egy kicsit elsétálgatni. Fogta tehát az ételes tálakat és elindult.

Az udvaron látta Kuncsot, a házőrző kutyát. Vigan hívta:

— Gyere Kuncsor, megyünk a gazdánkhoz.

Kuncsor megindult, de nem tudom egészen bizonyosan, azért-e, mert a gazdáját kívánta látni, vagy talán azért, mert nagyon csiklándozta az orrát az étel szag. Körül is ugrálta Gyurkát és hizelkedett minden módon, hogy kapjon egy jó falatot. De biz' abból nem kapott.

— Nem neked főzték azt Kuncsor pajtás. Már ha a majsztr'amra nem gondolnék, inkább magam enném meg. De hát nem lehet, mert majd lenne nemulass, ha nem kapná meg az ebédjét.

Bele nyugodott-e Kuncsor vagy sem, biz' én nem tudom; de az bizonyos, hogy jobban szerette volna, ha Gyurka nem szép szóval tartja jól. Mivel azonban nem volt másképp és már megindult, hát csak elkísérte tovább.

Vigan mentek mendegéltek s épen egy lépcsős lejáratahoz értek, mikor szembe jött a Peti. Épen olyan járatban volt, vitte az ebédet a maga gazdájának. Kuncsor is kitalálta ezt és mindjárt szaglálózni kezdett a Peti körül.

— Ugy, ugy, Kuncsor! biztatta Gyurka nevetve. Ott van ám csak a jó! Keresd meg, van ott neked való.

Ilyen biztatásra hogyne hallgatott volna az éhes Kuncsor? Nem tágitott Peti mellől és mindinkább vakmerően ugrált reá. Hiába riasztgatta Peti.

— Hívd el már ezt a tolakodó állatot! kiáltá Peti (Lásd a képet a 120. lapon.)

De Gyurka nagyon jól mulatott a Peti ijedségén és még inkább biztatta Kuncsot:

— Keresd, Kuncsor! Keresd ott a kosárban!

És kereste is Kuncsor, fölgaskodott, úgy hogy szegény Peti nagy ijedtében már nem tudott egyebet tenni, mint hogy magasra tartotta fel az ételes tálakat, csak hogy a torkos kutya el ne érje. De Kuncsor még így sem tágitott és ugrált utána, elkergetni pedig nem tudta Peti, mert mind a két kezével az ételt emelte,

— Hívd már el ezt a kutyát, Gyurka! Bepanaszollak a gazdánál! Jaj! Takarodjál, te csúf jószág!

Gyurka alig tudta, hova legyen a nagy kaczagástól, mikor pajtását ilyen

nagy aggodalomban látta. Pedig bizony jobb lett volna, ha nem nevet olyan nagyon. Mert nagy nevében nem nézett a lába alá, rosszul lépett és zsupsz! — nagyot

zuhant le a lépesőn. Elejtette az edényeket, melyek darabokra törtek, s a sok jó étel széthullt a földre.

Kuncsor látta ezt és mindjárt ott

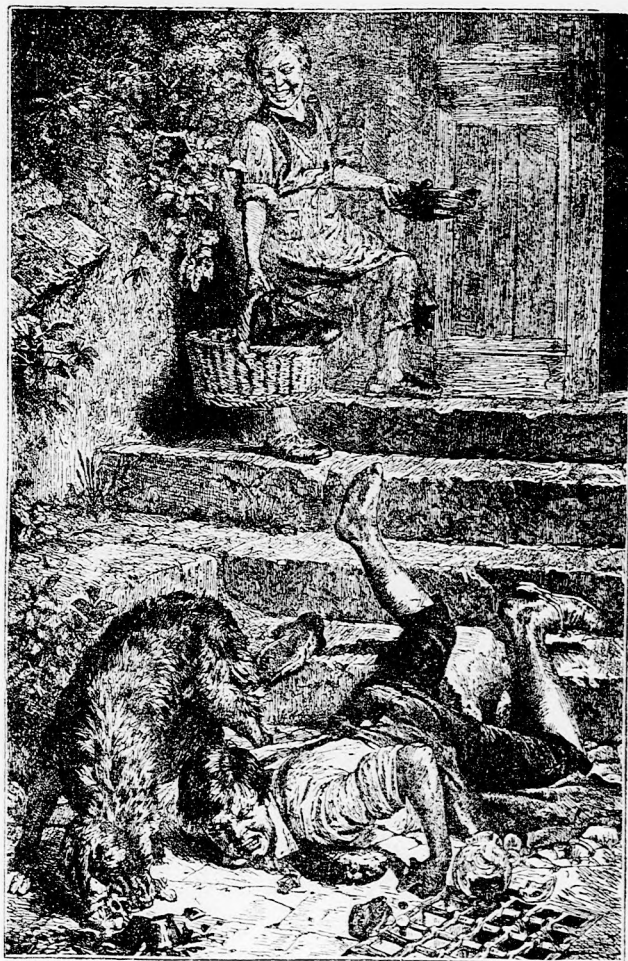
HIVD EL MÁR! (Lásd a 119. lapon.)

hagyta Petit, sietett a széthullt ételzsákmányra. Gyurka még föl sem tápászzkodott a földről, már az éhes Kuncsor

bekapta a jó falatokat. Most már Petin volt a sor, hogy nevéssen. (Lásd a képet a 121. lapon.)

— Látod, minek uszitottad rám a kutyádat? A ki másnak vermet ás, maga esik bele.

Peti szépen odább ballagott, de Gyurka bezzeg meg volt akadva. Hiába törte a fejét, nem tudta annak módját

PETIN VOLT A SOR, HOGY NEVESSEN. (Lásd a 120. lapon.)

kitalálni, hogy ezt a bajt jóvá tegye. Gazdája nem kapott ebédet és mikor estére hazatért és megtudta a dolgot, — no akkor Gyurka kapott olyan vacsorát,

hogy nagyon sokáig megemlegette és soha sem volt többé eszében másnak bajt és ijedelmet okozni.

st már Petin
(Lásd a képet

CSIRIPI JANKÓ.

— Egy veréb téli életéből. —

Meséli: Ida néni.

I.

ISZÁN innen, l'iszán tul ismernek engem, én vagyok Csiripi Jankó, a híres veréb. Még a tudós gólya is azt mondta rólam, hogy széles e világon nincsen hozzám fogható verébfű, és annak elhihetik ám, mert dr. Gólya sokat utazik, még a tengeren tul is jár, — valahol olyan messze, hogy elalszom a nagy fáradtságtól, ha csak rá gondolok is.

Madár pajtásaim mind kedves, hamis, okos legénynek mondanak, az emberek pedig tolakodónak neveznek. Én Istenem, mekkora lármát csapnak egy pár szem buza miatt, amit néha elcsentem, vagy azért, hogy az érett szőlőt, cseresznyét hamarabb megkóstolom mint ők! Haragsznak, hogy nem tudnak megcsalni és el nem riaszthatnak rongyos ijesztőkkel, forgó papiros karikákkal és más ily boldonságokkal. Gondoljanak ki okosabbat, ha verebet akarnak rászedni; vagy is inkább: ne legyenek oly irigyek, és ne sajnálják a szegény kis madárkától azt a kis betevő szemecskét. Hegyibe szolgálunk mi, pusztítjuk a hernyót és petéit; de a háladatlan ember ezt nem akarja megfizetni. Neki ingyen munkások kellenének.

Nem is törődöm én a haragjával. Megdézsmálom a cseresznyét, buzát, zöld borsót, szőlőt, amig lehet; kár is, hogy nem mindig lehet. Ha eljön a tél, megkezdődik a mi koplalásunk — de azért jó kedvem nem hagy el egy percze sem. Ha nincs mit együnk, nem ragad össze a cső-

rünk, — jár a szánk, fecsegünk, s így el is felejtjük néha, hogy üres a begyünk.

Elbeszélek hát egyet-mást a mi téli életünkéből. Mulassanak rajta a jó gyermekek, akik szeretik a madárkákat.

Nagy dér-durrall köszöntött be ez idén a tél; még a vén bagoly is azt mondja, hogy ilyen kurucz időre nem emlékszik. Vastag hó borítja a földet, a padlásokba sem lehet miatta bebujni. Mostan áll csak a közmondás igazán, hogy: »Szemesnek a világ!«

Az erdőből előkerültek seregestől a pintyek, tengeliczek és más ilyen kóborló muzsikusok. Ezeknek bizony a hidegtől s éhségtől összeszorult a gégéjük, üres begygel nem lehet énekelni. Ott ülnek csapatosan egy nagy diófa lombtalan ágain, — egy tarka-barka madársereg és velök együtt didergek én is.

— Nem lesz többé nyár! sóhajtja mellettem egy kenderike.

— Dehogy is nem, vigasztalám; csak azt nem tudom, elérjük-e mi!

— Kinek süt majd a meleg nap, ha mi elpusztulunk? panaszkodik a pintyőke.

— Ej mit, marad elég madár még a világon, pajtás! mondám; de most arra legyen gondunk, hogy megmaradjunk. Étel után kell nézni, legények! A vén diófa nem ad semmit. Jertek ki a piacra.

Azzal előre repültem s utánam zúgott az egész raj. Hogy a piacon körültekintek: egyszerre meglátom az Erzsók nénit, a sarki kofát, amint bontogat egy zsák köleskását. A zsák széleit szépen visszahajtotta, hogy a sárga szemek csak úgy fénylettek, mint a szinarany.

— Utánam pajtások! kiálték; nem köll félni sem az Erzsók néni nyelvétől, sem a kezétől. Ha hesseget, ha kiabál is — ne hallgassatok rá, hanem rohanjátok meg azt a drága zsákot!

Az éhség jobban tüzelte fel őket, mint a beszédem. Mikor Erzsók asszony szomszédjával beszélgetett, egész serege a verebeknek szállt le a zsákra, és mohón hozzáláttak az evéshez. Volt dulakodás! Egyik a másikat toltá, befurakodtak a zsákba, a zsáknak szinte fenekéig és szaporán töltötték meg a begyüket. Egyszerre Erzsók néni visszafordult és meglátja a pusztitást. Nagyot kiáltott dühében:

— Hess innen te! Ejnye a szemteleknek! Majd elpusztultok!

Mi csak annál mohóbban szedegettük magunkba a jó kását.

Átkozódott mérgében a vén asszony, de mi oda se figyeltünk. Ekkor a két kezével fogdosott bennünket és úgy dobott ki a zsákból; de nem sokra ment így, mert neki csak két keze volt, mi meg százan harczoltunk vele. Ha tizet kidobott közülünk, husz repült a zsákba. Nem törődtünk a fenyegetéseivel; úgy hemzsegtünk ott, hogy ki sem látszott a kása tőlünk. Erzsók néni szinte sirt mérgében.

Az arra járók figyelmessé lettek és megálltak, sőt az iskolából jövő gyermekek egész kört alakítottak körülünk és jókat nevettek Erzsók nénin. Mi pedig csak folytattuk sürgetős ételmezési munkánkat.

— Erzsók néni! kiáltotta egy pajkos fiu, hát nem rösteli, hogy a verebek legyőzik?

— Jön segítség, kiáltott egy másik. Rontó Pali erre tart; hé Pali!

Amint a Rontó Pali nevét hallottam emliteni, jelt adtam társaimnak, és brrr... azonnal felszállt a sereg a legközelebbi háztetőre. Ismertük a roszt fiut, aki a szegény madárcákát halálra szokta kinezni. Ez elől jó lesz menekülni.

Mikor Rontó Pál oda érkezett, a csatatér megürült s mi már bátorságban ültünk ott az ágon s a ház födelén, a kofa meg haragosan kötötte be a zsák száját, Palkó a fejét vakarta; nagyon sajnálta, hogy későn jött és nem foghatott el közülünk vagy egy párt.

— Nyissa csak ki a zsákot! biztatta Erzsók asszonyt; majd megtanitom én őket kását lopni.

Erre aztán úgy kikapta a magáét a dühös kofától, hogy elment a kedve a tréfálkozástól. Bedugta Pali a két kezével a fülét és szökött előle, mint előbb mi verebek.

A gyermekek elszéledtek. Erzsók asszony békén maradt, mi pedig a szemben levő háznak a tetején ültünk, lesve a jó alkalmat. Csakhamar meg is jött.

Egy nő, kosárral a kezén, megállt a kofa előtt. Kását akart venni, és Erzsók asszony készséggel sietett őt kiszolgálni. De alig nyitotta ki a zsákot, mi is ott termettünk, és elleptük a kását úgy, hogy Fityfirity ángyikámat mérés közben a literbe gyurta Erzsók asszony.

— Azok az átkozott verebek! kiáltá nagy panaszosan, nem árulhatok miattok békében.

— Éhesek szegények, mondá a nő, s

kiemelve egy marokkal a vett kásából, élénk szórta.

— Köszönjük szépen! csipegtük mindnyájan. Talán meg is értette.

Erzsók nénit pedig csak akkor hagytuk békében, mikor mindnyájan jól laktunk, és a mi begyünk úgy tele volt szemekkel, mint az ő szíve méreggel. Kár, hogy másnap nem hozta ki a kását és nem folytathattuk a kedves mulatságot!

II.

Nagy fölfedezést tettem! Olyan házra akadtam, ahol az udvarban egész sereg baromfi járkál. Minden reggel kijön egy öreg cseléd és bőven szórja nekik a magot.

Oda látogatok én is; persze nem egyedül, de tudja Isten hányad magammal!

Mikor legelőször megjelentünk ott, tisztelegtem a majorság főkapitányánál, kakas uramnál. Illedelmesen meghajoltam előtte és így szóltam:

— Ékesfarku, ezüstsarkantus vitéz! Engedd meg a szegény éhező verebeknek, hogy ők szedhessék föl azokat a szemecskéket, a melyeket te otthagysz a földön.

Az ékes megszólítás hízelt a hű kakasnak.

— Nem bánom, felelé büszkén; jöjjetek és egyetek. Van itt elég.

Göggje boszantott.

— Jó, hogy megengeded, mondám; mert engedelmed nélkül is eljöttünk volna.

A kakas eleinte nem tudta, bókot mondtam-e neki, vagy sem. De amikor megértette és utánam vágott csőrével, én már messze voltam.

Mindennap pontosan megjelentünk a reggelinél és a baromfival együtt jóízűen lakmározottunk. A cseléd ezért rettetesen haragudott. Folytonosan hessegetett el minket, de hiába; a tyukokat elriasztotta, de mi verebek ott maradtunk és szedegettük szaporán a szemeket.

— No várjatok, ti gyalázatosak! kiáltá; nem soká fogtok boszantani. Kihívom az urfit, durrantson közétek a puskájával. Tudom Istenem, majd elmegy majd a kedvetek a lopkodástól!

Csakugyan. Nemsokára visszatért az urfival, aki puskát tartott a kezében. Az öreg kérte, hogy ne irgalmazzon lelkünknek, hanem menten irtsa ki a verebek egész fajtáját. Az urfi már a vállához emelte puskáját. . . . e perczen lépett ki az udvarra az ő hugocskája, az édes kis Rózsika.

— Mit csinálsz Aladár! kérdé; bántani akarod a szegény madárkákat? Ó, hagyd békében az istenadtákat.

— De nem akarom, hogy itt szemtelenkedjenek! mondá a cseléd; megesznek mindent, amit a baromfinak szórok.

— Éheznek, fáznak. Boldogtalan apró madarai sajnálatra méltók és maga meg akarja őket öletni? Kemény szíve van magának Kata.

— Ej mit! felelt ez boszszusan; kár a verebeket sajnálni. Nem tudnak ezek csak csiripelni. Ingyenélő naplopók egy szálíg mind.

— Ó, dehogy! Sőt nagyon hasznosak Kata. . . .

— Mit? Hasznosak a verebek? — szakitá félbe boszszusan Kata; zsványok ők, lopáshoz értenek csak.

Rózsika most a bátyjához fordult.

— Ugy-e nem bántod őket Aladár?
Az én kedvemért!

Az urfi engedett Rózsika huga kérésének és visszament a házba, Kata pedig dult-fult mérgében. Rózsika aztán kivett a zsebéből egy fél zsemlyét és elmorzsolta. Mi megértettük a szándékát, hozzá siettünk és mohón kapkodtuk fel a morzsákat. Hogy örült annak a kedves teremtés! Ó, hisz neki olyan áldott jó szive van!

— Minden nap hozok nektek ele-
delt — biztatott bennünket.

Ez igazi örömhír volt ránk nézve.

Hanem aztán tanakodtunk, hogyan álljunk boszut a gonosz Katán.

— Ki kell vájni a szemét! tanácsolta a varju.

— Föl kell hasítani a koponyáját! mondá a czinke, ki ugyanazt szokta cselekedni a magánál kisebb madarakkal.

— Nem illik hozzánk az ilyen boszu, mondám én; mást gondoltam ki. Nem hiába, hogy okosnak neveznek!

A szél a háztetőn a havat egy helyre söpörte össze. Az egész hó tömeg ott csüngött az ereszfölött, csaknem a levegőben. Látni való volt, hogy csak egy kis lóditás kell neki s lezuhan. Én azt javasoltam tehát: majd ha a Kati, mint rendszeren szokta, oda áll ocsút szórni, repüljünk a háztetőre és toljuk le szárnyainkkal, lábainkkal a havat. Ha csak a fele esik is rá a fejére, már szép mulatság lesz. Indítványomat mindnyájan elfogadták és csakugyan sikerült is a tréfa.

Alig kezdé el Kata hogy: »pi-pi-pi!«
— egy hatalmas hógörgeteg zuhant le a fejére s egészen elborította. Ő azt hitte,

hogy legalább is az ég szakad rá. Nagy ijedtében kiáltani sem tudott, csak a kezével, lábával hadonázott, mint az örült. Persze, mikor magához tért, pörgött a nyelve, mint a Jancsi pásztor kereplője a szőlőben. Mi pompásan mulattunk rajta; de úgy láttam, hogy a ház többi lakóinak is tetszett a tréfa, mert valamennyien kijöttek megnézni a nevezetes helyet és úgy nevettek a Kata esetén, hogy csengett az udvar a hangos kaczagástól. Kata pedig nagy mérgesen elsöpörte a havat és egész nap dohogott. Ha ránk nézett, majd meglőtt bennünket a dühös pillantásaival — de szerencsére csak édes keveset árthattak nekünk.

III.

Nem szeretem azokat a jött-ment erdei madarakat, kiket a hideg nyakunkra hoz. A sármány kiállhatatlan buta, a czinke verekedő, a pinty szemtelen és ravasz; az orrunk elől kapkodja el a legjobb szemeket. Csak a tengelicz kedves, nem alkalmatlankodik senkinek, mindenki elől kitér, csöndesen meghuzza magát és úgy hal el éhen.

A multkor barátságot kötöttem egygyel. Még egészen fiatal, finom művész volt, de annyira tapasztalatlan és gyámoltalan, hogy elvesz, ha én nem veszem pártogásom alá. Ismeretségünk úgy történt, hogy véletlenül oda jöttem én is, mikor egy lépvesszőre akart rászállni. Rákiáltottam és figyelmeztetém a vesszélyre. Mivel azonban nagyon éhes volt, elvittem magammal Rózsikáékhoz, ahol jól is lakott, mert én elébe álltam, és amig evett, azalatt elvertem onnan mindenkit. Egész csatákat vívtam miatta! A

Czirnos cziczának majd a szemét vág-
tam ki, mikor el akarta fogni. Ugy vise-
lem gondját az én kis művészemnek,
mintha a tulajdon édes testvérem volna.
Most merje még valaki mondani, hogy
Csiripi Jankónak nincs jó szíve!

Barátom azzal hálálja meg jóságom-
mat, hogy mesél nekem. Mondhatom, va-
lódi élvezet őt hallgatni. Hangja kelle-
mesen csattogó. Persze, elrekedt a torka
a nagy hidegtől, de ilyen szakértő, mint
én, még az egyszerű csicsérgésből is meg-
ismeri a valódi művészt.

Hogy verébtársaimnak is bemutas-
sam tengeliczem fényes tehetségeit, ma-
gamhoz hívtam őket ozsonnára. Az élés-
kamrámban üres volt, tehát nem kedvesked-
hettem nekik semmi begybevalóval. Csak
a tengelicz meséivel tartottam jól őket.
Hanem érdemes is volt ezeket hallgatni.
Az én kis barátom kitett magáért Olyan
szépen mondta, hogy a hegyaljai szőlőt is
ott hagytam volna érte. Csak tudnám
eszembe tartani mindnyáját! Egyet azon-
ban följegyeztem magamnak, s próbálom
is elmondani. Ha nem találna megtet-
szeni, ne a tengeliczemet okozzátok.

Figyeljete tehát!

*

Mit beszélt a tengelicz.

Szépen sütött a nap. Azt hazudta,
hogy tavasz van, pedig ősz volt — késő
ősz. Hirdette azt minden: a szálldogáló
bika-nyál, a sárguló lomb a fákon és a
kopár mező és rét. Elmult már a vig szü-
ret is — pusztán állt a szőlő és a gyü-
mölesfák ékességét leszedték volt a kapzsi
emberek, — nekünk csak azokat a bok-
rokat hagyták, melyeket a jó Isten tartott

meg a számunkra. De szépek voltak azok
őszi diszökben. Szébbek talán mint má-
juskor: a galagonyának, csipkebokornak
piros, mellette a kőkénynek sötét kék
gyümölcsével. A kecskerágó az ő kis há-
romszögű kalapforma termésével büsz-
kélkedett, s ha a hólyagos fát meg-
ingatta a szél, úgy hogy a rajta levő hó-
lyagokban a kemény magvak csörögtek, —
valóságos zenének hallatszott.

Csönd volt erdőn, mezőn. A zenészek
nagy része elköltözött messze, ahol nincsen
tél, és azoknak, akik itt maradtak, nem
volt többé kedvük dalolni. Jól tudtuk mi
azt, csalfa a napsugár — ott a hegyek
mögött leskelődik a tél és hirtelen meglep
bennünket. Tudták azt a csigák is, gon-
dosan bezárták házuk ajtaját; s a méhek
is köpiükbe huzódtak vissza, a rovarok
elrejtöztek, menedékhelyet keresett mind-
egyik, aki csak tehetett. De voltak megis
olyanok, a kiket megesalt a szép idő.
Itt-ott a bokrok alján kikandikált egy-
egy szál ibolya, vagy más virág, némelyik
fán meg fakadoztak a rügyek is.

A dombtetőn állt egy csipkebokor
telidestele piros boggyóval. Olyannak lát-
szott messziről mint egy óriás bokréta.
Ez is kihajtott újra és nemsokára ott
diszlett az új ágon egy szép csipkevirág.
Halvány-rózsaszín szirmai közt a porszá-
lak ragyogtak mint a szinarany, kedves
illattal töltvén el a levegőt. A rózsza kö-
rülnézett és látta, hogy egyedül van.

— Nyíljatok! — mondá a boggyók-
nak; — nyíljatok ti is már. Örüljünk
együtt a szép életnek, a napsugárnak.

— Oh te szegény! — felelének ezek,
későn jársz. Régen voltunk mi az, ami te

vagy. Elmult már a mi ifjuságunk, boldogabb időben éltünk mi. Daltól zengett a táj, szebb volt a napsugár, enyhébb a levegő. Tarka pillangók üdvözöltek, arany bogárcák, zsongó méhek raja vett körül bennünket, üzenetet hozva más virágoktól, üzenetet vive. És ha eljött az est, lágy szellő játszott velünk; fölhangzott a fülemüle édes dala, fénybogárcák repültek ide s tova, mintha a csillagok szálltak volna le hozzánk. Oh mi szép volt az élet! Miért is jöttél te most, szegény vadrózsa? Csak pusztulást láthatsz erdőn, mezőn. Nincs itt többé öröm. Miért is nem vártál a jövő tavaszig?

A csipkerózsza szomoruan hajtotta le fejecskéjét.

— Hát ne ismerjem az élet gyönyörét? sóhajtá. Dal és öröm nélkül folyjon le az én rövidke életem? Mit vétettem én?

Meghallottuk panaszát és megsajnáltuk.

Összehívtuk az erdő madarait, köréje gyülekeztünk és daloltunk neki édes szép dalokat. Egy elkésett pillangó is oda jött a rózsát üdvözölni, méhek is zsongták körül. Lágy szellő ringatta a gyenge ágat és a vadrózsa boldog volt.

— Szép az élet! mondá, én is éltem. Most örömet halok meg, ha kell.

Gyöngéden szedte le a szél a vadrózsa bársony szirmait. Mi énekeltük neki a bucsudalt.

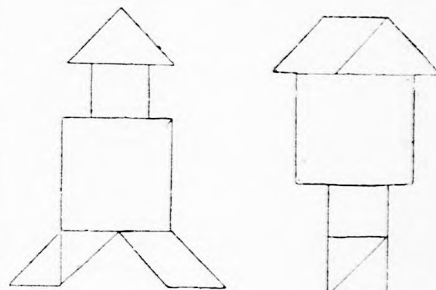
Aztán újra néma lett a táj.

Eljött az északi szél s végig sivitott a kopár mezőn. De a csipkerózsza már nem érezte hideg lehelletét, csöndesen pihent rövid, de boldog álma után.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 6-ik számában közölt találós feladvány megfejtése:

Az első számú alakot felszabdaljuk olyképp, hogy az itt most 1. számú ábrán látható három-

1.

2.

szögek és négyszögek mind külön legyenek. Ezekből pedig a második ábrát összeállítjuk ilyképp.

Helyesen fejtették meg: Meitner Olga, Miklós és Elemér, Hajós Magda, Geduly Vilma, Freund Rozália, Schmidt Ilona, Weldin Gizi és Vilmos (részben mert amit egy darabnak jeleztél, az kettő! F. b.) Sztankay Éva és Ilka, báró Luzsénszky Marcsa (részben.) Jónás, Aladár és Béla, Cohn Róza, Krausz Aranka, Bokros Heléna, Gaján Irénke, Zvikelsdorfer Emma (részben), Falcione László, Kazy Pista (részben), Herczeg Irén (részben), Meliorisz Miletta, Imling Paula, Tivadar és Alfonz, Hoffmann Jolánka, Schlosser Sarolta.

*

A »KIS LAP« XXX. köt. 7-dik számában közölt szövegtvény megfejtése:

„Virág.”

Helyesen fejtették meg: Bohn Gizella, Dózsa Aranka és Ödön, Berger Jenő, Széll Marianne, gr. Szapáry Ilma és Emike, Jeney Artur, Fuchs Andor, Alsó Ödön, Eder Mariska és Pista, Latkóczy Etel, Csukássy Bella, Geduly Vilma, Koronghy Ernesztina, Freund Szidónia és Rozália, Pámmer Blanka, Mautner Aladár, Mangin Irén, Weldin Gizi és Vilmos, Meitner Olga, Miklós és Elemér, Cohn Róza, Redlich Ella, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Mandl Dezső, Tigermann Margit és Nándor, Milassin Livia, Wassermann testvérek, Kerefi Elza, Vay Margit, Hirschl Matild, Biedermann

Sándor és Jenő, Hubert testvérek, Ganovszky Elza, Salzberger Jakab és Rudolf, Bittó Sándor, Kovács Ilonka, Revész Géza, Bernfeld, testvérek, Kappa Palika és Elek, Jónás Aladár és Béla, Bányay Piroška, Németh Artur, Svachulay Márta és György, Liebner Józsi és Károly, Landsberger Elza és Ernő (miért használtak magyar levélhez német jelmondatos papírt? F. b.) Leipnik Ferencz, Morzsa Bálint, Hirschmann Jakab, Szemere Margit, Kovács Endre, Boskovits Ilonka, Tauber Jakab, Henrici Oszika, Gréger Szeréna, Bauer Gusztáv, Gerencsér Ilona, Soós László, Sztankóczy Margit, Ignác Berta, Anatólyszky Ilona, Volf Lina, Kerese Mariska, Fördös Emma (írásodra több gondot fordíts, írj vonalon, ha a nélkül még nem tudsz egyenesen írni. F. b.) Pálóczi Horváth Jolán, Heimann Oszkár, Székely Irén, legifj. Szentiványi József, Fabritzky Sándor, Kőnczey Mariska, Kohn Gizella, Dezsán Péterke, Grünhut Siegfried és Emil, Ráday Ida és Erzsébet, Prónay Zsanka és Ilonka, Adler Jolánka és Alfréd, Kohn Adél, Mailáth Flóra, Sternberg Matild és Zelma, Leidenfrost Gyula, Heckenast Margit, Szentmarjay Gizé, Roth Paulina, Krüger Aladár, Krausz Aranka, Pichler Olga, Herczeg Irén, Király Flóra, Andorka Emma, Jacobi Olivér, Sonnenberg Emma, Gaján Irénke, Beliczey Erzsé, Kovács Kálmán, Riesz Fanni, Zvikelsdorfer Emma, Gaál János, Dévai Janka és Nándor, Plachner Ida, Tahy Sarolta, Frommer Imre, Szerényi Kornélia (gondos, szép írásod dicséretet érdemel. F. b.) Stauber Berta, Grossmann Emil, Porgesz Jenő, Kűszler Gizella, Krumm Ernő, Belcsák Laczi, Mudrony Mariska, Falcione László, Kazy Pista, Strausz Elza és Irma, Buttykay Géza, Bauer Sarolta, Szundy Margit, Mocsáry testvérek, Ney Irma, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Márton Szeréna, Melliorisz Miletta, Hoffmann Paula, Leona, Izidor és Sándor, Nagyperkátai zárdái növendékek, Tóth testvérek, Sigmund Alice, Deesy Józsi, Hermann Zsiga, Imling Paula, Tivadar és Alfonz, Lusztig Mariska, Kacsóh Fatime, Hoffmann Jolánka, Hajas Gyula, Grünfeld Olga, Perényi Józsi és Géza, Erdélyi Zoltán, Lővy Adolf, Karakásevics Jozefin, Janovitz testvérek, Udvardi izr. iskola tanulói, Frommer Irma és Hugó, Krieger József, Freudiger Károly, Kelemen Blanka, Kispál Klára, Krausz Béla, Eichner Zsigmond és Sándor, Wottitz Augela, Tarnóczy Vladimír, Bodó Sarolta.

*
A *Kis Lap* XXX. köt. 5-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Leipnik Ferencz, Morzsa Bálint, Hirschmann Jakab.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kovács Ilonka. Persze, hogy nagyon sok a szebbnél szebb olvasmány! Egész katalógus. Fordulj bizalommal a Franklin-, Eggenberger-, vagy Légrády-czéghez. »Jelki András kalandjait vizen és szárazon«, (írta *Hevesi Lajos*, kiadta a »Franklin« társulat) mint vonzó és tanulságos könyvet nagyon ajánlhatom. — **Fülpöpp Irma.** S. L. urat nem ismerem. — **Bernfeld Adolf, Hartwig Benno.** Még ugyan hibásan irtok magyarul, de ha így haladtok, nem sokára el fogjátok azt sajátítani. — **W. S. A** »zöld m.« tréfás története mulatságos. Mentül előbb kérem a tordait is. — **Madocsány Gyula.** A fűrjescskének, mely önként tért vissza hozzatok, bár szabadságában messze szállhatott volna, figyeljétek meg magaviseletét. S ha a meglevőhöz még néhány érdekes észlelést fogtok csatolhatni: egy hosszabbacska levélben aztán ird meg nekem — **Kacsóh Fatime.** Sokszor kijelentettem már, hogy a személyemmel foglalkozó rejtvényeket ki nem adhatom. A második ellen, mely csak magát a lapot vette föl, nem volna kifogásom a tárgyát illetve: igen, de nem szabatos. *Pál* sohasem *Pal*, ha csak *Pal* nem; ezzel pedig a rejtvényedben mit sem érünk. Tégy újabb kísérletet. A figyelmet köszönöm. — **K. Gusztávné.** Nekünk a jó néni és szerető mama *keresztnevére* van szükségünk.

(Vége következik.)

BÜNTETES.

M. A., W. Gy., S. X., levelei, rendetlen írás vagy mocskos papiros miatt, nem jöhetnek tekintetbe.

Jótekonyság.

A *bölcsöde* javára: Latkóczy Etelka 1 frt. — A már eddig kimutatott 473 frt 62 krral együtt összesen 474 frt 62 kr., és 1 db 10 frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Latkóczy Etelka 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Latkóczy Etelka 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimü napilapban.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!*
Forgó bácsi.